

σηκώνουνταν, ἀκουμπούσε στὸν τοῖχο σὰν μικρὸ παιδίκι καὶ σύρθηκε στὴν τραπέζας.

Τὰ μάτια τῆς ἔλαυψαν· καὶ ἀπ' τὸν κατάξεφο λάρυγγά της βγῆκε χαρούμενη φωνή. Τὸ κατώρθωσε νὰ φθίσῃ.

"Α... τώρα θὰ δροσισθῇ. Θὰ πιῇ πολὺ νερό... πολύ.

Γυρίζει, βλέπει μὲ λαγτάρχ, ἄχ... ἡ υκράφη ἀδεικ... Δέν θέλει νὰ πιστέψῃ· τὴ φέρνει στὰ ζερά χείλη της, μὲ τίποτε... στελχυματιά!

Καὶ στὴν ἀπελπισία της ἐπάνω, γύρισε καὶ εἶδε στὸν καθρέπτη, θυμόπο ἀπὸ τὸ λίγο σκοτάδι ποὺ ἀρχισε νὰ γύνεται, τὸν ἔκυπτον της.

Τὶ μάτια βαθούλαχ χωμένα, χείλη ἀσπορ, πρόσωπο χλωμό, μάχουλα σκαμμένα.

"Η γυναικα, ζέχεσε τὴ δίψη της." Αφοκε τὸ ἄδειο ποτῆρι καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ πικρά, νὰ κλαίῃ καὶ νὰ βάγη, νὰ βήχῃ καὶ νὰ κλαίῃ.

"Ητον αὐτὴ ή Θεοδώρη; Ή εὔμορφη Δωρίτσα, ή γιαδευμένη, ή λατρευμένη!

"Η δίψασμένη αὐτὴ, ή φορεμένη τὰ κατάξεψ απὸ τὸν ἕδρο φορέματα, ἥταν ἡ εὔμορφη νυφούλα, ποὺ ἀκολούθησε τὸ Στέφανο ἐδὼ στὰ ζένα, μὲ τόσαις ἐλπίδες καὶ μὲ τόση χαρά;

Εκπλώθηκε κατὰ γῆς, γύρισε δυὸ τρεῖς φορκίς ἐπάνω στὸ πάτωμα καὶ ζεψύχησε, ἐνῶ τὰ μάτια της ἥταν καρφωμένα ἐπάνω στὸ ἄδειο ποτῆρι. Τὸ σκονισμένο πάτωμα, φύλαξε τὸ ἴγναρι τῆς ἀγωνίας της.

Τὶ στεφάνη! τὶ πολλά! τὶ εξαπτέρυγχ ἀπὸ τρεῖς ἐκκλησίαις, τὶ πλῆθος, τὶ κηδεία! Μὰ πρὸ πάντων ὁ Στέφανος ἥταν γιὰ λύπη. Γυρτός, σὰν νὰ μὴ μποροῦσε νὰ βαστάξῃ τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς του, περπατοῦσε σιγά-σιγά, γιὰ νὰ μὴν τελειώσῃ ὁ δρόμος ποὺ περπάτει μαζί μὲ τὴν ἀγαπημένη του γιὰ ὑστερη φορά, ἔλεγεν ή θεία του.

Στῆς πεθαμένης τὰ χείλη—ποὺ εἶνε τώρα στολισμένη μὲ τὸ νυφικό της φόρεμα—βλέπει κάνεις ἔνα πικρό χαμόγελο.

"Αλήθεια, πῶς περιφρονεῖ τοὺς πεθαμένους τὸ χαμόγελο, τῶν ζωντανῶν τὴν κωμῳδία... πῶς τὴν περιφρονεῖ!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

Σκορπιόταρε τὸ βραδυρὸ σκοτάδι,
Αγριωπὸ ἐβόϊζε τὸ κῆμα,
Κ' ἐγὼ ἐκαθόμοντο μοραχὸς στὴν ἀμμονδιὰ
Κ' ἐκοίταζα τὰ κύματα, ποὺ ἐχόρεναρ.
Τὸν κάτασπρο χορό τους,
Κ' ἐφούσκωρε ἡ καρδιά μου σὰρ τὴ θάλασσα
Καὶ μοϋσηργγε τὰ στήθη πόθος δυνατὸς
Γιὰ σέρα, εἰκόρα μου γλυκειά.

Εἰκόρα, ποὺ πατοῦ μὲ τριγυρίζει,
Πατοῦ μὲ προσκαλεῖ,
Πατοῦ, πατοῦ,
Στὸ φύσημα τοῦ ἀρέμου, στὸ βόγυο τῆς θαλάσσης
Καὶ στῆς καρδιᾶς μου ἀκόμη τὸ ἀραστέραγμα.

Μ' ἔνα : αλάμι ἐλαφρὸ ἐχάραξα στὴν ἀμμονδιὰ :
«Ἄγρη, σὲ ἀγαπῶ!»

Μὰ διαστρεμμένα κύματα πλημμύρισαν
Ἐπάνω στὴ γλυκειά ἐξομολόγησε
Καὶ την ἐσθέσαρε.

Ἀδύρατο καλάμι ποὺ τσακίζεσαι,
Καὶ σὺ, ἀμμονδιὰ, ποὺ σβύνεις καὶ σκορπίζεσαι,
Καὶ σεῖς, διαβατικὰ καὶ τρελλὰ κύματα,
Δέρ σας πιστεύω πειά, δέρ σας πιστεύω!

Μαντζει πειὸ πολὺ ὁ οὐρανός,
Καὶ ἀγριεύει πειὸ πολὺ η καρδιά μου,
Καὶ μὲ τὸ χερί μου γερὸ

Ἀπὸ τὰ δάση τὰ πυκνά τῆς Νοσθερίας
Τὴν πειὸ μεγάλη ἐλάτη ξερριζόρω
Καὶ την βούτω
Στὸ φλογισμένο λάρυγγα τῆς Λίτρας.

Καὶ μὲ αὐτὴν
Τὴν πέρρα τὴν βαμμένη στὴ φωτιά
Τὴν πέρρα τὴν θεόρατη
Γράφω γῆλα στὸ σκοτεινὸ σπερέωμα:
«Άγρη, σὲ ἀγαπῶ!»

Καὶ ἀπὸ τότε κάθε ρύχτα ἐκεὶ γῆλα
Φεγγοβολοῦρι αὐτὰ τὰ λόγια τῆς φωτιάς,
Φεγγοβολοῦρι αἰώρια.

Καὶ δίλεις οἱ κατόπιν γερείς
Θάραγαλλιάσσουν ἀπὸ τὰ ἐγγόρια στὰ ἐγγόρια
Καὶ θὰ διαβάζοντε τὰ λόγια τούραρον:

«Άγρη, σὲ ἀγαπῶ!»

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΕΝΟΠΟΥΛΟΥ Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(⁷ Ιδε σελ. 76).

Βένιερος.—⁷ Α, κύριοι! οἰκονομία καὶ φρόνησις, (διατέμει τὰ μαχαίρια) Πρώτη νὰ μὴ τὰ τρώτε· ἔπειτα νὰ βάζετε ἀπὸ λίγο. ⁸ Εχομεν ἀνάγκη μερικῶν οἰκονομικῶν συνδυασμῶν. Πολὺ βούτυρο, λίγο χαριάρι· πολὺ τυρί, λίγο σαλάμι. ⁹ Εν γένει οὐως ἀπὸ οὐλακίο.

Γεῶργος.—Νὰ ίδοιμε πῶς θὰ λυθῇ αὐτὸ τὸ γεωμετρικὸν πρόβλημα.

Βένιερος.—(μὲ στόμφορ) Θὰ μημηθῶμεν τὰς φιλέγουσ καὶ προσεκτικὰς μελίσσας. Αὐταὶ ἔλυσαν τὸ δυσκολωτερὸν γεωμετρικὸν πρόβλημα. Δέν εἰν' ἔτοι, γιατρέ;